

Vivat Academia!

Автор:

Любов Базь

Vivat Academia!

Любов Базь

У істот чорні очі. Істоти вбивають мирних жителів або перетворюють їх на собі подібних. Єдині, хто може протистояти істотам після світової катастрофи, – це спудеї Академії у дивом вцілілому Місті. Зіткнувшись з істотами під час навчальної практики, спудейка Ляна Біврьост робить перший крок до розгадки таємниці світу, в якому живе. Звідки з'явилися істоти і як їх перемогти? Що ж насправді сталося у дві тисячі дванадцятому році? І яке дочинення до цього має сама Ляна? З'ясувати це і залишитись живою – ще те завдання. Проте Ляна не має вибору...

Любов Базь

Vivat Academia!

Зачин. На попелищі

– Тут трапилась пожежа, – неголосно сказала Ляна. – Років зо п'ять тому.

Ранок був на диво холодним. Тільки початок осені, і ось тобі – маеш. А яка погода, такий і настрій.

– Підпал? – із непідробною цікавістю запитала Ела.

– Та ні. Не схоже. – Пальці Ляниної руки, витягнутої над застарілим попелищем, тремтіли. Ела мовчала. Вона чудово відчувала, коли будь-хто готовий був її вислухати – і коли слова заважали.

В Академії їх навчали: Слово – то зброя. Слово – то скарб. Ні тим, ні іншим не слід розкидатися без потреби.

– Ми йшли по гриби, – нагадала Ела зрештою. Як на неї, час для ознайомлення із попелищем було вичерпано. Ела не любила довго чекати. Тим паче, це навіть не підпал.

Чи підпал то був кілька років тому, коли Ляна прийшла в Академію, при собі маючи лише рюкзак із найнеобхіднішими речами (у випадку Ляни – переважно книжками та пописаними зошитами), ніхто й досі не знав. Про те, що трапилося з Ляною, говорили всяке. Достеменно відомо було лише одне: будинок нинішньої кращої Елиної подруги згорів. Тож тепер Ляна навіть на канікули лишалася в Академії. Просиджувала дні над своїми зошитами, здебільшого в приміщенні, іноді у лісі. В світлі дні, звичайно, – у темні до лісу міг піти тільки самогубець. Це ще гірше, ніж у Чорний Сектор.

– Сьогодні не кращий день, – похитала головою Ляна. – Не темний, але не кращий. Здорових грибів не знайдеш, самі хворі.

– Тю! – Ела почувалася розчарованою. – Та ж я тебе питала...

– Ти питала, чи можемо ми піти в ліс по гриби. Про їхнє збирання мова не йшла, – підкреслила Ляна.

– Ой, тільки не кажи, що ти погодилася лише заради цього! – Ела подивилась у бік попелища.

– Заради цього. – Ляна злегка посміхнулась. – Я відчуваю їх. Ті місця, де щось горіло. Я хотіла б згадати, що тоді відбулося. Чому все згоріло, і чи були в мене родичі, і...

– Ти чудово пам'ятала зміст купи книжок і власних зошитів, була в курсі своїх творчих планів, знала, як тебе звати, хто навчається в Академії і що таке Чорний

Сектор, а про минуле й гадки не маеш, – підсумувала Ела. Вона нудилася.

– Стрес. – Ляна нарешті підвелася. – Часткова втрата пам'яті. Чуеш, Ело... А от Талія зараз, мабуть, до практичного готується. І Рися теж.

– Ну, вони ж хороші дівчата. – Ела покивала. – Не те, що ми з тобою. Хоча мені й готуватися сенсу нема – Вищий збереже.

У цих словах була вся Ела. Більшість спудеїв Академії вона епатувала, Ляні ж сподобалася з першого погляду. Схоже, ця приязнь була взаємною, а з яких причин – ні Ела, ні «раціоналістична» у порівнянні з подругою Ляна пояснити не могли.

– На Вищого сподівайся, а за зброю тримайся, – пробуркотіла Ляна.

Зі зброєю у неї було не дуже. У Ели – ще гірше. Щастя, що попередні кілька років навчання практичних навичок не вимагали. Досить було й теорії, а креслити ритуальним ножом Слова Ляна вміла. Ела креслити не любила, обходячись усними балачками. Якось вона так заговорила Пацюківну, що та потім ще з тиждень ні до кого не прискіпалася. У Ляни була виразна підозра, що Ела могла б перевернути світ, самими балачками очистивши Чорний Сектор і поновивши небо – те, блакитне, яке тепер хіба що на мислестрічках побачиш. Чи у книжках, на малюнках.

– То янголи охоронять, як у Вищого часу на мене не стане, – сказала Ела. – Це ж не тільки я до Нього молюся.

Тепер, без колишнього неба, у Вищого вірити важче, ніж було колись, подумала Ляна, але думок своїх не озвучила. Тим паче що живого янгола вона ніколи не бачила, а мумії в музеї Міста довіри не викликали. Інша справа – почвари з Чорного Сектору чи, щур збережи, лісу.

Відьом Ляна теж ніколи не бачила, але в них вірилося легше, ніж у янголів. Яких, до речі, час би уже й покликати.

– Падай, – звеліла Ляна, хапаючи Елу за сукню. Трохи схибила – вчепилась пальцями у задовгу комбінацію. Почувся тріск розірваної тканини. Втім, Ела вже

лежала на холодному опалому листі поруч із Ляною.

Дівчата припишкли. Ела молилася – видно було, як ворущаться бліді не нафарбовані губи зі шрамом ближче до правого кутика. Ляна зосереджено вимальовувала щось паличкою просто поверх листя. Уявні візерунки, про себе вона називала це саме так.

День і справді був не кращим. Істота, наближення якої Ляна відчула на півсекунди раніше за Елу, повільно впливла на галявину. Не вийшла, не вбігла – впливла. Зелена, слизька, занадто сильно світиться. Не дивись – осліпнеш...

Ела намагалася навіть не кліпати. Істота зупинилася на галявині наче в нерішучості. Покрутилася туди-сюди, вишукуючи-винюхуючи – із зором у бідолахи були очевидні проблеми.

Креслити тепер ніц не можна було. Відчує рух – то прощавайте, любі спудейки. Істота реагувала на звуки і запахи, а ворухнутися, не зачепивши ні травинки, змогла б хіба відома усій Академії активістка Айрен Купер. І то не факт.

День дійсно був не кращий. Ляна боялася собі уявити, якої прочуханки їй дасть Ела, коли – якщо – вони врятуються.

«Якщо я зможу».

На Вищого надії було малувато. Щодо Ели Ляна не сумнівалася: її подруга не наробить дурниць і не зірветься з місця. Але вчинити щось більш дієве Ела не могла. Не та спеціалізація.

«Я зможу».

Ляна заплющила очі. Прислухалася до власного серцебиття, до пульсу, який відстукував молоточками в Елиному тілі. В уяві постали чіткі обриси – дві тіні, одна яскраво-червона, інша темніша, із зеленавим відтінком.

А поруч – іще. Не тінь навіть, а слизька пляма. Ядучо-зеленого кольору, як шипучка з карколомною назвою.

Тіні і пляма пульсували, кожна – у своєму ритмі. Тінь-Ела і тінь-Ляна – швидко і несильно, пляма-істота – повільно, наче жива калюжа, яка то розтікається ширше, то збирається компактно.

«Встигла», – подумала Ляна. Візерунки на опалому листі дали очікувані плоди.

Айрен Купер, мабуть, щойно побачивши істоту, вихопила б ритуального ножа і впоралась би одним розчерком тонкого леза. Антін провів би грамотну дематеріалізацію, на око визначивши різновид істоти і склавши для неї антиформулу. Пацюківна відступила б, белькочучи найдавніші заклинання – ті, якими і ляються-то сором. Пацюківна знала їх безліч, цілком у відповідності з власним прізвищем – Чорнорота. Тямуці люди кажуть, що прізвище завжди вказує на особливості певного індивіда.

Особливістю Пацюківни була здатність випльовувати із себе завчені в невідомій кількості гострі словечка. Проти істот з лісу нецензурна лексика діяла на всі сто – невдахи розчинялись у повітрі, не лишивши по собі і сліду. З почварами Чорного Сектору було складніше, але ж не дарма Пацюківна потрапила в групу з Айрен Купер. На практичному, яке скоро відбудеться, вони підтримають одна одну.

А Ляну підтримають Ела і Талія. Рисю розподілили в іншу групу. Рудий її захистить, тож нема чого хвилюватися. Тим паче, частина Чорного Сектора ім випала найбезпечніша, добре вивчена і досліджена. Це не той район, в який Ляні з Елою та Талією йти. Для нього навіть карти не складено, самі білі плями.

Оця ж, перед внутрішнім зором Ляни – зелена. І краще б її швидше поглинути, а то вже щось запідозрила – скорочуватися частіше почала. Такими темпами і на практичне не потрапиш, дарма що з нього не більше третини спудеїв повертаються живими... З тих, хто до кінця пішов, звісно. А як не до кінця – так який узагалі сенс іти?

– До мене, – вголос сказала Ляна, подумки розкриваючи обійми. Пляма здригнулася.

– Пручаєшся? А от не треба. – Ляна не розплющувала очей. Поруч пришвидшено дихала Ела – замовчувати дихання сил не ставало. – До мене!

Пляма завібрувала часто і злякано. Як Елине серце, як серце самої Ляни.

Втім, ні. Серце Ляни билосся занадто швидко – шалена швидкість, повертаємо, лобове скло, обережно, дзеркальця, капот, тримай кермо, гонщице!

Юж, ти тримай мене, міцно тримай, ось нам і потяг, космічний трамвай, в космос зірватись, не знати туги, не зупинятись, тривати, іти; йди, йди до мене у далечінь, хочеш – кричи, а не хочеш – мовчи, біловороже дивиться ніч, ні, ні себе, ні мене ти не клич, тут ми залишимося попелом вишитим на простирадлах зниклих віків, непередбачено русло означене, русло одне – для моєї ріки, я не причинна, просто зірвалась, виникла звідкись – як монастир, я кандидатка, може, доцентка, та я не знаю, хто мене вчив...

Відсутність ритму. Відсутність себе. Всього відсутність – кров вирує у жилах, нічого нема! Нічого нема! Хвала Хаосу, і вічній напівтемряві, що на небо у дві тисячі дванадцятому впала – хвала!

...- Я ж не дарма кошик брала, – непевний голос Ели змусив Ляну розплющити очі і озирнутися довкола. Першим, що вона побачила, був мокрий слід на листі неподалік. Істота встигла підплисти до них ближче... а потім її не стало. – Дивись.

Повертати голову було важко, та Ляна це зробила. Вологий рушник, яким Ела встигла обв'язати голову подруги, значно полегшив цю непросту задачу. Ляна виклалася на повну...

І майже не здивувалася, побачивши цілу сім'ю здоровесеньких із вигляду грибів, яка притулилася на давньому попелищі.

Розділ перший. Практика на узбіччі

У дві тисячі дванадцятому році світ занурився у пільму.

Причини цього забуті. У подальшому було висунуто кілька досить переконливих версій, з них найбільшого поширення набула одна, про ворожнечу двох

наддержав, що не могла не завершитися світовою катастрофою.

Не так уже багато поселень змогло цю катастрофу пережити.

Місто стало винятком.

Бо за кілька днів до занурення світу у темряву Місто було уражене біологічною зброєю.

Райони Міста, що прийняли на себе удар, пізніше були названі Чорним Сектором. Вони знаходилися на узбіччі.

Після того, як Чорний Сектор було уражено, у Місті зчинився хаос. Біозброя перетворювала людей на істот з чорними очима, котрі вбивали і мучили мирних жителів або робили з них собі подібних. Окремі люди тікали з Міста, але доля їхня була жахливою. Біозброя вплинула на зелені насадження, які оточували Місто. Деревя мутували і розрослися: за кілька днів Місто було оточене густим лісом, який ніхто не міг подолати. Ліс був живим і пожирав усіх, хто заходив до нього вночі чи у календарний час, пізніше названий «темними днями». Поглинуті люди ставали особливим різновидом істот; поглинуті лісом істоти перетворювалися на справжніх монстрів.

У перші дні поширення біозброї військові намагалися контролювати її розповсюдження. Так, вони оточили Чорний Сектор і нікого звідти не випускали. Евакуацію було припинено після того, як вивезені з Сектору люди почали перетворюватися на істот.

Останньою групою людей, якій вдалося вирватися з Чорного Сектору, була група Ганни Гроно. На тоді військові полишили свої пости – адже самі «охоронці» у більшості своїй мутували.

На відміну від них, люди, що їх вивела Ганна Гроно, не тільки не перетворилися на істот, але й навчилися захищатися. Вони комбінували Слова – певні біоенергетичні одиниці – у візерунки, породження власних біополів, завдяки яким можна було змінювати навколишню реальність.

За усталеною думкою, здібності до креслення візерунків з'явилися у людей внаслідок позитивного впливу мутації, що інших перетворювала на істот. Ганна Гроно була першою, хто розробив методики для застосування цих здібностей. Завдяки цьому та її особистим лідерським якостям Ганна Гроно незабаром устала на чолі громади вцілілих. У співпраці із Павлом Святозіром, колишнім військовим, Ганна Гроно розробила бар'єр, що ним було огорожено Чорний Сектор і зафіксовано його у субреальності. Після цього, коли світ, якому було не до локальної катастрофи Міста, сам зрушив з місця, Ганна Гроно і Павло Святозір вчасно евакуювали населення у підземні сховища і захистили найпотужнішими візерунками.

Під час світової катастрофи більшу частину Міста було зруйновано, вціліли тільки Чорний Сектор і ліс.

Після того, як зрушення на поверхні на землі дійшли кінця, сонце заступили радіоактивні хмари. З неба падав смертоносний попіл: людське існування було можливе тільки під землею, під надійним захистом візерунків.

Проте ресурси врятованих були майже вичерпані. Тоді Ганна Гроно і Павло Святозір Слово за Словом розробили новий бар'єр, і у певний день простягнули його від лісу до лісу, оточивши кордони Міста. Бар'єр захищав від радіації, очищував атмосферу, біосферу і геосферу. Віднайдені у лісі рослини і впольованих тварин тепер також можна було очищувати, а потім і проводити клонування за допомогою візерунків.

У ті часи остаточного краху зазнала колишня релігія – у руїнах Міста було знайдено тіла створінь, в яких люди впізнали янголів. На зміну старій вірі прийшла нова – віра у Вищого. Певні зміни відбулися і в мові, у письмовій формі якої із винайденням візерунків більшість людей уже не мала потреби.

Завдяки візерункам Ганни Гроно і організаційній роботі Павла Святозіра Місто було відбудовано і поділено на кілька умовних частин: огорожений непроникним бар'єром Чорний Сектор, передмістя, відведене для розведення флори та фауни, та жила частина. Популяція населення почала відновлюватися, у суспільстві запанувала чітка система. На місце цивілізації, що існувала до дві тисячі дванадцятого року, прийшла нова, яка набула інших якостей у своєму герметичному розвитку.

Стимулом для подальшого розвою були істоти. Ті, котрі мешкали у лісі, не могли надовго полишати своє середовище існування, бо без нього слабули і помирали. Найнебезпечнішими вони були для жителів передмістя, тому що могли впливати на тварин та рослини. Бар'єр на зразок того, яким було оточено Чорний Сектор, на істот з лісу не діяв. Та й мешканці Чорного Сектору навчилися оминати бар'єр, пробираючись у Місто закинутими акведуками, руйнувати які було небезпечно. На щастя, час активності істот обмежувався нічними годинами.

Після того, як Ганну Гроно було убито істотами під час спроби встановити бар'єр в акведуках, Павло Святозір прийняв остаточне рішення – заснувати Академію. У цей заклад приймалися всі, хто володів здібностями до креслення візерунків.

Академія стала освітнім, культурним і адміністративним центром Міста. Її випускники, у залежності від власної спеціалізації, бралися до подальшої розбудови передмістя і жилої частини або вирушали на полювання за істотами.

З часом, коли істот було приборкано і обмежено у пересуванні, необхідність у постійному і всезагальному протистоянні з ними відпала, а в Місті утвердилася надійна грошова одиниця («кредит»), були створені так звані «райони беззаконня». Там люди могли безкарно звертати одне на одного свою агресію і, вільні від законів Академії, будь-яким чином заробляти собі на прожиття. Вбивство у районах беззаконня не засуджувалося, проте існували свої правила.

Поява цих районів дозволила мешканцям жилої частини Міста, котрі не бажали особливих досягнень, існувати у відносному мирі. Для підтримання цього миру було також створено лікарню – спеціалізований заклад для хворих людей.

Академія ж поступово перетворилася на головний орган влади у Місті. Ректор був також офіційним очільником людей Міста, його радники завідували кафедрами і мали тісні контакти з керівниками груп провідних науковців, котрі працювали в Академії.

Вступити до Академії вважалося великою честю й неофіційним обов'язком кожного громадянина Міста від шістнадцяти календарних років, здібності якого до креслення візерунків становили більш як п'ять одиниць за шкалою Олбрайта.

Тільки випускники Академії мали право контактувати з істотами чи людьми, що їх істоти торкалися.

Без дозволу на це успішну кар'єру у Місті зробити було можливо хіба що у районах беззаконня.

* * *

– А у тебе гірка кров, – сказала Талія. Із подивом сказала – до того клятого практичного їй якось кров Ляни спробувати не випадало. То і на краще.

Ела вилаялася так, що Пацюківна позаздрила б. Щоправда, відразу після цього вона вибачилася перед Вищим за «нечисті Слова». Слова ці ніяк не стосувалися Ляни і її крові. Ела радше дала визначення ситуації в цілому. Як завжди, на диво метке.

* * *

Крім Ляни, Ели і Талії в групі була «солодка парочка» – Захід і Воля. Із дівчатами ці молодята не сильно товаришували, тож, коли висадку в Чорний Сектор було завершено, закохані взялися за руки і попростували уперед на максимальній швидкості. Сподівалися швидше пройти свій шлях і дістатися жаданого порталу.

Дівчата поспішати не стали. По-перше, Ела, як яскраво виражений холерик, мусила берегтися від поспішності, а з нею разом береглося все найближче оточення, щоб не загальмувала, бува. По-друге, був день, а Талія не могла швидко ходити вдень. Вночі ж вона швидше за Айрен Купер пересувалася. Втім, лишитися в Чорному Секторі на ніч Ляна і ворогу не побажала б.

Тож вона взяла подруг попід руки. Йшли повільно, не озираючись і не вивчаючи туман, який з'являвся десь кроки за два від них. Видко було лише широкий заасфальтований шлях. Зараз такого не стелили. Чорний Сектор – те, що лишилося від старого Міста, те незмінне і вічно плинне, загадки чого ніколи не будуть вичерпані.

На перехресті шляхів здибалися із Антіном і Вірою плюс З-Цегли. Ще двох молодиків з їхньої групи Ляна не знала. Як і З-Цегли, ті вчилися на паралельному курсі.

Зате Ела, мабуть, була з ними знайома, бо привіталися вони перш за все з нею. Балачок розводити не стали – у кожного свій шлях, а практичне вкрай треба завершити до ночі. Потім буде пізно, доведеться сорому наїстися. Евакуюватися тобто.

– Антін наш до Віри небайдужий, чи що? – покліпала очима Ела, коли дівчата розминулися з групою, яка потрапила в «іхню» частину Чорного Сектора. – Я думала, він з Устиною...

– Нічого в них нема з Устиною, – голос Талії звучав невдоволено. За підготовкою до практичного вона і виспатися як слід не встигла. – Товаришують просто.

Ляна щиро сумнівалася, що у розумника-Антіна щось взагалі з кимось може бути. Він легко знаходив спільну мову з людьми, знав що сказати у компанії, проте тримався осторонь. Ляна чудово його розуміла – сама такою була. Якби не її подруги, не Ела, Талія і Рися...

Тоді Ляна і групи не мала б на сьогодні. Йшла б сама. Може, так було б швидше або зручніше, зате на душі важче. Коли ти сама, неприємні думки легше вкорінюються у свідомість, чіпляються розгалуженими гілками – не жени, хазяйко, ми ж свої, рідні.

Ела була цілковитою Ляні протилежністю. Вона не боялася зближуватися з людьми, завжди першою йшла на контакт. Того чоловіча половина Академії у неї і була закохана, щоправда, неодноразово. Одночасно спілкуватися з багатьма на однаково якісному рівні навіть Елі було не під силу.

Ляна погано пам'ятала, що робила, доки не вступила в Академію. Та чомусь їй здавалося – раніше таких подруг, як Ела чи Талія, чи то пак Рися, у неї не було. Вона звикла все робити сама, інколи перебираючи на себе відповідальність за інших.

Це було ще до пожежі.

– Та й з Вірою нема, – припечатала Талія. – Ти ж знаєш Віру. Вона... це... усіх розуміє. І за руку ні з ким серед хлопців піти не відмовиться, Антін не виняток.

Ляна мовчала. Їй небезпідставно здавалося – Вірі сильно поталанило, що в одну групу з Антіном потрапила. Він не такої вдачі, як деякі, минуле їй за вину не поставить. Щодо інших хлопців Ляна не переймалася. Вони з паралельного курсу, а отже, потужного впливу Айрен Купер не зазнали і Віру не образять.

А ще Ляна подумала – Талія точно не виспалась, і посередині краще б їй іти, а то ще спотикнеться і впаде. А раптом одна Ляна її не втримає?

– Змінюємо дислокацію, – запропонувала Ляна. Інколи в ній прокидалася любов до розумної лексики, до якої дівчина насправді теплих почуттів не мала. Ляні завжди простіше було накреслити свій черговий візерунок, ніж пояснити, чому креслити його треба саме так, а не інакше.

Дівчата помінялися місцями, Ляна відібрала у Талії важенький пакунок з провізією (Талія славилася поміж спудеями Академії як велика годувальниця, кілька разів вона так точно рятувала заглиблену у свої розробки Ляну від голодної смерті) і відчула велике полегшення.

В неї самої жодних пакунків-сумок не було. Ритуальний ніж – на місці, в піхвах у рукаві, а більше нічого і не треба. Голову не забула, і те добре.

Ела ж прихопила із собою грубу Книгу Вищого. Книга як така їй була не дуже потрібна, Ела знала її напам'ять, проте взяла, щоб почуватися більш впевнено. Час від часу вона кидала ласі погляди на пакунок Талії. Ела завжди любила добре попоїсти, хоча по ній було і не видно, якщо не враховувати майже зриму сонячну енергію, що її дівчина випромінювала.

Може, тому Талії і Елі на початку було важкувато разом. Талія сонця не любила. Навіть зважаючи на те, що у теперішні роки його ніхто й не бачив. Постійно заховане за хмарами, сонце, однак, існувало. В Академії казали, що без нього і Міста не було б. Принаймні, розподілу на день і ніч не було би, а це віщувало великі неприємності. Більшості людей вночі не ставало краще, як Талії. Навпаки, ніч їх лякала. Вночі почвари з Чорного Сектору просиналися, а ліс оживав.

Ляна пам'ятала, що в дитинстві боялася темряви. Згодом темрява стала її близькою знайомою. Стати подругами їм не судилося, коханками – тим паче. Ляна для цього була надто відсторонена.

– І все ж нечесно, з групами цими, – не вгавала Ела. – У них самі хлопці, до того ж путящі, а у нас? Тільки Захід, і той кудись з Волею звалив.

Талія усім своїм виглядом демонструвала скептичність відносно «путящості» вищезгаданих хлопців. Антіна вона не любила за «слизькість» і цього не приховувала. Ляна у даному питанні зберігала нейтралітет.

– А чим тобі ці хлопці не догодили? – Коли потрібно, Ела була більш ніж настирливою. І коли непотрібно – теж. Не прокоментувати іронічний вираз Талііного обличчя було вище Елиних сил. – Вони всі – нічого так, я б із будь-яким на побачення пішла.

– Тільки не з З-Цегли, – не втрималася Ляна.

– Ти його знаєш? – жваво поцікавилась Ела.

– Ми з ним гралися, – зізналася Ляна.

Ела осудливо похитала головою – Вищий не схвалював «грання» до заміжжя, – але цікавості втримати не змогла.

– І як? – запитала, дурно хихочучи. – У нього дійсно з цегли?

Ляна провокаційне запитання зігнорувала.

Талія мовчала просто-таки мертво.

– Пам'ятаєте, я пропонувала вам уявити собі Айрен Купер у шкіряному корсеті та з нагайкою? – нарешті запитала Ляна.

– Ну, – небагатослівно озвалася Талія. Тоді, на парі, вони страшенно сміялися з того жарту.

– З-Цегли вона б такою дуже сподобалася, – додала Ляна.

Ела витріщилася на подругу, схоже, намагаючись уявити її у шкіряному корсеті.

Незабаром трохи розвиднілося. Тепер, окрім шляху, дівчата могли бачити будівлі довкола. Гарний район, широкі вулиці, тільки от жилі будинки страшні. А інші до дві тисячі дванадцятого спробуй знайди. Тоді переважно такі будівлі зводили, височенні, багатопверхові. Схожі на термітники, що їх дівчата бачили на мислестрічках.

Пройшли повз дитячий майданчик із яскраво розфарбованою «гіркою». Ела подивилася на нього ностальгічно, але нічого не сказала. Розуміла, що їм треба поспішати. Вдень Чорний Сектор здається спокійним місцем, проте вірити цьому спокоеві не варто, як не хочеш, щоб він став для тебе вічним.

– Там була дитина, – сказала Талія, щойно майданчик зник десь позаду. Обертатися і шукати поглядом його наново ніхто не став. Дівчата чудово знали – у Чорному Секторі назад краще не дивитися.

– Де? – Пальці Ели на руці Талії стиснулися міцніше. Та скривилася на хвильку, але руки не забрала.

– На гірці. – Талія дивилася просто перед собою. – Маленький хлопчик. Він сидів... і плавав. Його мати покинула.

Ляна замислилася, ким міг бути цей хлопчик і чи вдалося врятуватися його матері.

– Він давно там сидить, – вела далі Талія, – дуже давно. Проте... так дивно. Він начеб і часу не помічає.

– В Чорному Секторі нема часу, – резонно зауважила Ела. – Є зміна дня і ночі, але день – це завжди один і той самий день, а ніч – одна й та сама ніч.

– Коли я приходжу на попелище, – несподівано для самої себе втрутилась у розмову Ляна, – це завжди одне й те саме попелище. Байдуже, що батько-ліс змінюється кожної ночі. Я знаходжу це попелище все одно.

Ела і Талія промовчали. Кожна з них мала свою таємницю, ще й не одну. Таємниці Ляни відрізнялися від їхніх тільки тим, що були такими і для неї самої. Все інше в Ляні здавалося чистим і прозорим.

Чи так? Ела пригадала недавній випадок із лісовою істотою. Щось Ляна з нею тоді зробила... Щось таке, чого Ела у подруги не бачила, навіть на теоретичних іспитах в Академії, де вони всі перевершували самі себе. До того ж, тоді Ляна не використовувала ніж. Це було більш ніж дивно.

Неподалік почувся плюскіт води. Дівчата обмінялися поглядами. Ось, почалося.

Ляна нашвидкуруч прилаштувала пакунок Талії у себе за спиною. Потяглася за ножом, одночасно повертаючись корпусом направо. Ела щось зашепотіла, роблячи крок наліво. Таким чином, Талія була прикрита з обох боків.

- Як на шлях вилізе - тоді робимо щось, ні - далі йдемо, - вирішила Ляна. - Зі шляху негоже сходити.

- Добра від шляху того теж небагато, - прокоментувала Ела. - Це тобі не паломницький, а...

- Не кажи вголос, - попередила Талія. Ритуальним ножом вона користувалася рідше, ніж Ляна, але зараз приготувала його до справи.

- Не дурна, - зронила Ела, міцніше стискаючи Книгу Вищого. - Ви знаєте, що Рися роман пише?

- Про повстання, - підтримала розмову Талія. Слова рятували і тут - застерігали від неминучої паніки. Ляна від когось чула, що перший раз у Чорному Секторі - то як перша шлюбна ніч, непідготованим не вживати. А як же до такого підготуєшся? Тут повторюй - не повторюй теорію, все одно на практиці інше вийде.

Тим часом плюскіт пролунав знову. До нього доєднався жіночий сміх і приглушений чоловічий голос.

- Що за маячня. - Ляна опустила ніж, прислухалася. - Вбитися віником! - гукнула за кілька секунд. - То ж Захід із Волею!

- Вони зійшли зі шляху. - Талія несхвально похитала головою. - Навіть думати не хочу, кого вони там можуть зустріти. Той хлопчик - це так... Нічого серйозного.

- Знаємо, - пробурмотіла Ела.

- Та вони наче щасливо звучать, - заперечила Ляна. - Може, підійдемо до них і підемо далі всі разом? А то негарно якось.

- Я туди не піду! - наодріз відмовилася Ела.

- Тим паче, це можуть бути зовсім не вони, - натякнула Талія. - Ми ж читали... що тут живе.

- Читали, і не раз, - підтвердила Ела.

- Добре, - вирішила Ляна. - Тоді так: я йду до Західа і Волі, ви чекаєте мене на шляху. Можете вперед пройти, я вас наздожену. Сподіваюся, вже з молодятами. Схоже, вони не сильно поспішають, то чому б їм з нами не піти?

- Ляно.

- Що таке? - Ляна, яка вже збиралася зійти зі шляху, відчула, як на зап'ястку наче капкан замкнувся.

- Не ходила б ти. - Талія дивилася своїм особливим поглядом - просто перед собою, на Ляну і водночас не на Ляну. - Нічим хорошим це не скінчиться. Вони перші нас кинули, що ж нам тепер за ними бігати?

- От-от, хай самі виплутуються! - підтримала Ела.

- Та вони наче ще нікуди і не впуталися, - не дуже впевнено заперечила Ляна. Відступати вона не збиралася - впертості дівчини могло позаздрити стадо віслюків з тих самих мислестрічок.

- Дурепа, - прокоментувала Ела, - хай пробачить мене Вищий.

- Я скоро, - пообіцяла Ляна, намагаючись вирватися. Талія не пускала. Тоненька, як хворостинка, худенька, середнього зросту, вона вчепилася в Ляну міцніше за пересічного кліща. Здається, саме так називалася та комаха...

– Я з тобою.

На Лянин подив, сказала це не Талія, а Ела.

Талія просто пішла.

* * *

Озеро, до якого дівчата незабаром наблизилися, було зовсім невеликим. Радше не озеро, а ставок, чомусь огорожений високою металевою сіткою. Дивлячись на неї, Ляна пригадала дитячий майданчик, який вони нещодавно проминули. За такою сіткою легко можна було уявити щось на кшталт того майданчика. Тільки не для маленьких дітей – для старших. Тих, хто вже має охоту ганяти за м'ячем. Невеличка прямокутна площа з ворітьми і кільцями, розташованими паралельно одні до одних – запорука хорошої гри. Поле. І металева сітка не завадить – м'яч не відскочить в обличчя перехожій людині.

Воріт і кілець тут не було. Зате прямокутна площа ще й чимало сягала у глибину – ставок на славу вийшов. У ньому й плюскався Захід. Воля стояла біля нерівної великої дірки у металевій сітці і посміхалася. Ноги у неї вже були босі.

– Воле, – гукнула їй Ляна. Ела і Талія звертатися до одногрупниці не стали. Так сталося, що Ляна знала Волю краще за них – їхні спеціалізації були ближче. Тож Ляна і Воля прослухали чимало спільних предметів. З-поміж них Ляні найбільше запам'яталася «Поетика зла», чудернацький курс, слухачі якого мали б точно знати різницю між тим, що добре і тим, що погано. Більшості спудеїв курс цей був ні до чого. Крім Ляни, Волі і Антіна його слухало лише кілька чоловік. Західа серед них не було.

Побачивши дівчат, Воля скривилася так, наче їй пропонували несвіжу зупу на обід.

– Чого ви тут загубили? – Ляні невчасно пригадалося, що вона начеб відбила у Волі кавалера. Цебто Даблдекера, з яким на початку Академії дружила. Даблдекера забрала найближча сесія, та й робити йому в Академії було нічого. Він фантастично малював, проте у візерунках мало що тямив. Ляна намагалася йому допомогти, виправити що можна, обмінювалася з ним мислестрічками і

книжками – до Слів хотіла його привчити.

– Ти – геній, – сказав їй Даблдекер врешті-решт. Позаду було півроку тісного спілкування і образ – Даблдекеру не подобалось, що його виправляють, він мав до Ляни претензії, вважав, наче вона прибіднюється, кажучи – він не згірш за неї витворює, почувався забутим і покинутим. Ні що б з Волею далі товаришувати... і що йому тільки заважало, між ним і Ляною навіть поцілунку в щоку не було ніколи.

Тепер Даблдекер і Ляна вкрай рідко бачились. У різних світах жили.

А Воля і далі звинувачувала Ляну, аж поки Західа не зустріла.

Визнаний чемпіон Міста і не тільки, Захід не знав собі рівних у двобої. Звісно, доки бився з іншими спудеями – до створінь з лісу та Чорного Сектора його, ще не випускника Академії, не допустили б.

У навчанні Захід був не дуже і до Айрен Купер дорівнятися не міг, а все ж в Академії його тільки лінивий не знав. Усі думали, що після випуску з Академії Захід піде у райони беззаконня і там буде собі на прожиття заробляти, може, навіть в люди виб'ється. Панувати у районах беззаконня, де все дозволено – це була жадана для багатьох бійців перспектива. Звісно, у районах беззаконня і вбити можуть, проте свої ж, не істоти. Люди.

А людей легше перемагати, бо в них є почуття. Істоти цієї слабкості позбавлені.

У найближчому майбутньому Захід мав намір подолати свої слабкості, а поки насолоджувався життям. Воля була не першою його коханою. Можливо, навіть останньою. До випуску не так багато часу лишилося, врешті-решт.

На місці Волі Ляна б теж не схотіла втрачати дорогоцінні хвилини наодинці із коханим. За умови, що ці хвилини не будуть проведені у такому місці, як Чорний Сектор.

– Ми ж група, – помітила Ела. – А ви кудись удвох чкурнули...

Воля кисло посміхнулася і хотіла щось заперечити, проте Талія не дала їй і слова мовити.

- Озеро, - стривожено сказала дівчина, не відводячи погляду від Західа, який купався весь цей час і до берега не поспішав. - З ним щось не так.

- Небезпека? - Минувши діру у сітці, яка виглядала так, ніби хтось проривався з того боку, Воля увійшла у воду по кісточки. Вона була гідна кидатися до Західа і рятувати його ціною власного життя.

- Не зовсім. - Талія наче прислухувалася. - Тут щось трапилось.

- Я спробую, - викликала Ляна. Недовго думаючи, присіла навпочіпки і занурила у ставок, який Талія чомусь назвала озером, праву руку по зап'ясток.

- Ляно, не смій! - Цього разу Талія не встигла затримати подругу. Врешті-решт, удень Талія діяла повільніше, ніж інші. - Ляно...

- Нічого, - здивовано сказала дівчина, витягаючи руку зі ставка. Приготовані візерунки у свідомості Ляни залишилися спокійними і непорушними. - Чисто.

- Ви забули? - Талія перевела погляд з Волі на Ляну. - У Чорному Секторі не можна нічого брати і не можна озиратися. Якщо зануритися в озеро - якась частина води лишиться на шкірі. Це небезпечно! До того ж, я щось відчуваю.

- Не знаю, як ви, - допоки дівчата сперечалися, Ела узялася за пакунок, що ним опікувалася Ляна, - а я відчуваю неймовірний голод. Воле, клич Західа. Час би уже нам і підкріпитися...

- Це Чорний Сектор, - нагадала Талія.

- Ну то й що? - знизала плечима Ела. - Ти ж взяла сюди їжу - певно, не для того, щоб ми на неї дивилися.

- Це щоб не їсти нічого звідси, як нам доведеться затриматися! - заперечила Талія.

– Не верзи дурниць. – Ела вже розв’язувала пакунок. – Якщо нам доведеться затриматися, нам уже нічого не знадобиться.

– Ело, – сказала Ляна.

– Все, мовчу... То давайте їсти! Їжа у нас своя, з Сектору нічого не беремо, нічого не порушуємо. Все честь честю.

– Ви тут на пікніку, чи що, – пробуркотіла Воля.

– А ви – на пляжі? – відпариувала Ела, і після цього тимчасове перемир’я було затверджено. Воля гукнула Західа, який у дівочі справи не втручався, замість цього намотуючи круги у ставку, Ела, Ляна і Талія присіли на травичку поруч із металевою сіткою. Навкруги панував туман.

– І як ми до шляху знову дістанемося, – пробуркотіла Талія. Ляна не сумнівалася: була б її подруга тут сама – ніколи такої ганебної помилки не припустилася б. Талія взагалі рідко помилялася. І ще завжди виплачувала власні борги чи те, що ними вважала. Виховання Талія мала неабияке, своє місце у житті чудово усвідомлювала, а тому часто нудилася. І багато про що мовчала.

Ела мовчати не вміла взагалі.

– Яюсь доберемося. Їж, Тало, поки начинка у цукерках від твого виразу обличчя не скисла.

– Радше – поки хоч щось лишилося. – Ляна вихопила канапку з медом просто в Ели з-під носа. Та ображено насупилася і взяла аж дві. – Нам до тебе за стрункістю далеко, зараз усе з’імо. А це ж ти готувала...

– Канапки і цукерки. – Воля виглядала незадоволеною. – Я думала, ви про їжу говорите.

– А чим це тобі не їжа? – Ела покрутила у Волі перед очима канапкою з сиром. Воля сахнулася із гидливим виразом на повнощокому обличчі. – Нам вуглеводів треба – купу. Без них візерунків не накреслиш і до Вищого не звернешся. А краще за хліб їжі не знайти.

Талія дивилася на Елу і Ляну, як хазяйка на дурних кошенят. Втім, замилювання в її погляді було не знайти – воно все більше для Рисі лишалося. У Ляни ворухнулася неприємна думка: а Талія-то шкодує, мабуть. Вона у групі із Рисею хотіла б бути. І з Рудим краще порозумілася б, ніж Ляна, яка одного разу лише руку йому потисла, а про що говорити, то й не знала. Якби не Рися, наче створена для рятування незручних ситуацій...

– Привіт, Ело, дівчата, – Захід неспішно вийшов зі ставку, взяв простягнутий Волею рушник.

– Ви їжі з собою не брали? – безпосередньо поцікавилась Ела. – А то нам на п'ятьох цього пакуночка не стане, замало ти, Тало, взяла!

– Та невже? – Талію потягло у глухий скептицизм.

Захід опустил рушник, відкрив рота, збираючись відповісти...

У наступну мить Ела кинула в нього канапкою. Воля скрикнула від несподіванки, Ляна опинилася на ногах – канапка в зубах, ніж у руці, Слова у повітрі.

Захід закричав.

– Що... Західе! – Воля кинулася до коханого, але Ела схопила її за руку і смикнула назад, почавши бурмотіти неголосні молитви – Ляна їх ніколи не була в змозі запам'ятати. Талія тим часом збирала пакунок із іжею докупи, з таким виглядом, наче нікуди і не поспішала. Вона взагалі рідко куди поспішала – не бачила сенсу.

– Це вже не Захід, – у перервах між молитвами сказала Ела. – Тала його відчувала, не ставок.

Сама Ела, схоже, відчула нелюдську сутність «Західа» завдяки своїй подарованій Вищим неймовірній інтуїції. А заговорений непомітно від інших шматок хліба виявив цю сутність остаточно, примусив її вийти назовні.

– Але... – Воля не відводила погляду від Західа, який, зігнувшись, ховав обличчя у долонях.

– Або ти йдеш з нами, – запропонувала Ляна, виступаючи вперед – дурості, себто сміливості, їй ніколи не бракувало, – або лишаєшся з ним. І помираєш. Чи перетворюєшся. Яке слово тобі більш до вподоби?

Захід нарешті забрав руки від обличчя. Ляна недовірливо посміхнулася, Ела судомно зітхнула, Талія ядуче пхикнула.

І тільки Воля заволатала зі сльозами на обличчі:

– За-а-а-а-а-ахід!

– Лишаємо її тут та й підемо, – запропонувала Талія, підходячи до Ляни, стаючи у тої за плечем. – Хай собі далі голосить.

– Не мож, – хитнула головою Ляна. – Так не робиться.

У мовчанні Талії виразно чулося: «Ти і так нас у халепу втягнула, та ще й гірше хочеш зробити? Хто нам ця Воля? Та вона нас покинула б п'ятсот двадцять разів. І довго ми проти цієї потвори чорноокої не протримаємося...»

– А я тобі хто, Таліє? – запитала Ляна вголос. – Я тебе за собою не кликала. Ти сама пішла. А тепер кажеш – ти мені до вподоби, люба, лише собачка твоя мене бісить. Або із собачкою приймай, або йди – ніхто тебе не тримає.

– Ляно, ти на розум слабка чи як? – запитала Ела, закінчивши молитви. Істота, що раніше була Західом, тепер билася у невидиму стіну, намагаючись дістатися дівчат і Волі. Воля ревма ревіла, хоч похорон влаштувай.

Ляна подумала, що похорон таки влаштувати доведеться, та згодом. А зараз час тікати.

– Потім, – гукнула до Ели. – Підтримай Талію і йдіть уперед. Ми з Волею тут дещо з'ясуємо.

– Нікуди я не піду, – насупилася Талія. – Ти ж знову без мене дурниць наробиш. Що за собачка? Я не розумію.

– Все ти зрозуміла. І те, що у звичайній ситуації я б тобі такого не сказала, – зрозуміла також. Ми зараз у Чорному Секторі. Геть замовчування. Якщо вважаєш мене дурною – так і кажи, і я тобі теж це скажу. Не будемо відвертими – довго не протримаємося. Чорний Сектор найкращі почуття спотворює, он Ела про це тобі багато може розповісти. Вона на почуття має гарний нюх, не даром цього гаданого Західа розпізнала.

Талія затрималася, вочевидь збираючись щось сказати, усміхаючись гостро, зі знайомим Ляні відчуженням. Але тут Ела, відкрита і проста, як табуретка, сіпнула її за рукав:

– Ідемо вже. Ляна в нас несповна розуму, Вищий велів слабким та ображеним пробачати.

Передовірила Волю Ляні, підчепила Талію під лікоть і пішла – назад, до шляху.

– Хибна сторона, – ворухнулися губи Ляни. Шкіра правої руки наче горіла. – Вони йдуть не туди... Воле.

– А-а-х? – Воля була нижчою за Ляну. Добряче, на голову чи й більше. Її обличчя, звернене до Ляни, блищало від сліз. На Західа – те, що було ним – Воля більше не дивилася. І те добре.

Ляна провела у Волі перед очима ножем.

Ноги по кісточки в крові занурені, дівчини очі гарячі зажурені, сенсу немає, лише маячня, де я залишусь сама покричать, кинь мене в небо, отримаєш згоду, туги такої не знала я зроду, може, немає, може, це казка, мого каліцтва спіймаєш відразу, мого каліцтва вийнято серце, знову забуду і стану до герцю...

– Ляно? – запитала Воля із подивом. – Що трапилося, Ляно?

– Нічого. – Ляна поспішно відсторонилася, проводячи рукою по губах і ховаючи ніж. – Нам треба йти, Воле.

– В мене ноги... наче горять, – зізналася Воля. – Я далеко не пройду. Де ми?

– У Чорному Секторі.

– А-а-а. – Воля кліпнула.

– Взувайся і підемо. – Ляна не бажала нічого чути про ноги Волі. І про свою праву руку – теж.

Вона підозрювала, що на шлях ім з Волею вже не повернутися. А як повернуться, то далеко не зайдуть.

У ставку не було нічого підозрілого. Але він належав до Чорного Сектора. Варто було скупатися, і необережний плавець також долучався до чужого світу. Захід порушив заборону зразу і зразу перетворився. На Ляну і Волю чекало більш тривале перетворення. До ночі, мабуть. До речі, котра зараз?...

Ляна подивилася на власний годинник. Несхвально похитала головою – він зупинився. В Чорному Секторі уся техніка погано працювала, ще при виході з порталу глохнула.

Втім, вихід був. Відтяти собі руку, а Волі – ноги. Спеціалізація Ляни передбачала таке уміння. І кров зупинити вона цілком зможе... Якщо лишиться притомною. Воля ж усе витримає. Вона зараз в такому стані – будь-що як належне сприйме.

Крові буде забагато. Усі потвори Чорного Сектору збіжаться. А наражати на небезпеку більш обережних Талію і Елу у Ляни нема ніякого права. Слід негайно сказати ім про те, що з Ляною та Волею коїться. Наздогнати і сказати, там хай самі вирішують.

Хід думок Ляни перервали дівочі крики. Згадавши найулюбленіші вислови Пацюківни, Ляна гукнула Волі:

– Біжи за мною! – і кинулася на крики. Голос Ели Ляна впізнала б із тисячі...

Потвора-Захід лишався у Волі і Ляни за спиною, але дівчата геть-чисто про нього забули. Ляні точно було не до нього – вона щойно звернула увагу на те, як

потемнішало навколо. Так трапляється, коли запрацюєшся, креслячи і стираючи візерунки чи раз за разом притискаючи до скроні мислелокатор, намагаючись закарбувати у пам'яті образи-Слова з мислестрічок: перестаєш помічати час.

– Ніч, чорт забирай! – Ела лаялася найбрутальнішим чином, розмахуючи книгою Вищого. Істоти Чорного Сектору – на перший погляд звичайні люди, як не брати до уваги суцільно-чорних очей, – сахалися від неї і Талії, що завмерла у Ели за спиною. Зосереджена і мовчазна, Талія намагалася відтворити візерунок зі Слів. Ляна закусила губу. Вона вже шкодувала, що наговорила подрузі різкостей. У їхньому колі спілкування говорити щось безпардонніше за «ця зачіска тобі не личить» було не заведено. Та й про зачіску хіба відверта Ела сказати могла. – Лічені хвилини лишилися!

– Для ночі рано. – Ляна зупинилася на відстані, похитала головою. – Ти щось плутаєш, Ело. Коли ми звернули зі шляху, ще ранок був.

– У Чорному Секторі час тече не так, як у Місті, – повільно сказала Талія. Чотири істоти з того десятку, що оточив її та Елу, рушили до Ляни і Волі. – Нам не варто було звертати.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tn.knigapoisk.com/baz-_lyubov/vivat-academia

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)